

gaver for Hjælpekassernes Bestyrelser, og det vil sige, at de Beløb, der skal bruges i Hjælpekasserne i de Aar, der kommer, maaske bliver betydelig større.

Jeg maa derfor mene, at det var rigtigt, om vi kunde blive et Aarstid endnu under den nuværende Ordning, hvorefter Staten yder den ene Trediedel og Kommunen de to Trediedele af de Udgifter, som Hjælpekasserne har. Hvis vi bliver under denne Ordning et Aar til, er vi bedre i Stand til at skønne over, om det Beløb, de 500 000 Kr., som den højtærede Minister foreslaar, er et passende Beløb. Men hvis den højtærede Minister ikke kunde tænke sig at forlænge den nuværende Ordning et Aar, skal vi fra vor Side selvfølgelig være villige til i Udvalget at søge at faa saadanne Oplysninger, at vi kan komme til et saa vidt muligt rigtigt Skøn over, om de 500 000 Kr. strækker til. Paa Forhaand maa jeg mene, at Beløbet er for lille, saafremt det da ikke er Meningen at gaa over til et andet Princip, et Princip, hvorefter Staten ikke skal yde en Trediedel og Kommunen de to Trediedele.

Indenrigsministeren (Kragh): Krigsforanstaltningerne viser sig jo stecse meget vanskelige at faa undlivet, og det er ikke sjældent, at det kun frugter lidet, at man giver Løfter om aldrig saa hæderlig en Begravelse, og det er jo det, vi staar overfor her i Dag. Naar man fra Socialdemokratiets Side stiller sig, som man gør, overfor det foreliggende Lovforslag, er det Udtryk for Fastholden af den Tilstand, som tilvebragtes i 1915, før den første Dyrtidslov var stillet til Disposition, for netop at kunne gennem Hjælpekasserne yde Støtte, naar alle andre Veje var lukket. Nu ligger efter min Opfattelse Forholdene ganske anderledes, vi maa ogsaa paa dette Omraade søge at komme tilbage til saadanne Tilstande, at ikke den enkelte By kan have Udsigt til under den nugældende Ordning at faa 20 000 Kr., medens den ved den foreslaaede Ordning kun vilde kunne faa 2 000 Kr. Det vil altsaa sige, hvis det overhovedet er muligt at trænge ind i dette Mysterium, at man er oppe paa et 10 Gange saa højt Beløb i Naskov Kommune som det, man vilde tænke paa at anvende, hvis man blev stillet overfor den Begrænsning, her er Tale om. Jeg mener ikke, at den Opgave, som Hjælpekasserne vil faa som Følge af den nye Aldersrentelov, vil give Anledning til Udgifter i synderlig Grad, idet det udtrykkelig i Motiverne til Lovforslaget er sagt, at det, som her tænkes paa, er Hjælp til Aldersrentenydere, som er under akutte økono-

miske Vanskeligheder som Følge af Sygdom eller andet, som kan give Anledning til saadanne Vanskeligheders Opstaaen.

Jeg tvivler ikke paa, at man rundt om i Landet har forvaltet Hjælpekasserne med et skønsmøt Hensyn til baade Kommunens og Statens økonomiske Forhold, jeg tvivler slet ikke paa, at man har gjort det, men jeg tvivler heller ikke paa, at der er Hjælpekassebestyrelser rundt om i Landet, som ræsonnerer som saa: Det gør ikke saa meget, at vi giver 3 Kr. ud, for det er i Virkeligheden kun 2, og da er det rimeligt, at man sætter en Grænse for Statsydelsen. Det er netop ud fra den Betragtning, at man i sin Tid satte Grænsen ved de 250 000 Kr. Denne Sum foreslaas nu forhøjet til det dobbelte, og jeg synes, at under Hensyn til de Beløb, som ydedes af Hjælpekasserne i de Aar, 1916—17 og 1917—18, da Prisniveauet laa omtrent, hvor det nu ligger, maa det siges, at 500 000 Kr. er det rigtige Beløb; det staar ogsaa i lignende Forhold til det Maksimumsbeløb, der var gældende indtil 1915, som det nuværende Pristal staar til Pristallet i 1914. Jeg mener derfor, at alt taler for, at vi nu tilvebringer tilsvarende Tilstande med Hensyn til Forvaltningen af Hjælpekasserne som dem, der tilvebragtes ved Hjælpekassernes Start, og som var gældende indtil 1915. Det ærede Medlem Hr. Bresemann siger, at det vil vise sig, at det i indeværende Finansaar, 1921—22, vil blive et betydeligt større Beløb, Hjælpekasserne har anvendt, end det, der er anvendt for 1920—21. Ja, ved min Fremsettelse af Lovforslaget nævnte jeg netop dette Punkt og nævnte ogsaa, at jeg ikke tvivlede om, at Beløbet vilde blive højere for indeværende Finansaar, men af dette Beløb vil jo Staten afholde den ene Trediedel, uanset hvor stort det bliver, og hvis man gennem en saadan Fiksering, som her er foreslaaet, i fuld Overensstemmelse med den Fiksering af Beløbet, der var gældende indtil 1915, kunde give Kommunalbestyrelserne en Antydning af, at saavel Kommunernes som Statens Økonomi og dens forsvarlige Pleje kræver, at der tages Hensyn, saaledes at man kun hjælper, hvor Hjælp virkelig kan have Betydning og er nødvendig i Overensstemmelse med Hjælpekassernes Princip, men at man i øvrigt ikke kan fortsætte med at lade Hjælpekassen være en Kasse, af hvilken der ydes i al Almindelighed til Folk, som begærer det, og fortløbende i Form af fortsatte Understøttelser, men at det kun skal være en Kasse, som hjælper udover øjeblikkelige Vanskeligheder, saa tror jeg, at baade for Statens Økonomi og for Kommunens Økonomi vil derigennem dog noget